

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Mgr. Jany Brothánkové a soudců Mgr. Jana Kašpara a JUDr. Ing. Viery Horčicové v právní věci žalobce: **J. K.**, bytem Slovenského 15, Košice, Slovensko, proti žalovanému: **Ministerstvo obrany**, se sídlem Tychonova 1, Praha 6, v řízení o žalobě proti rozhodnutí ministra obrany ze dne 14. 7. 2011 čj. 420046/2011-R-1027

t a k t o :

- I. Žaloba se zamítá.**
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

Odůvodnění

Žalobce se podanou žalobou domáhal přezkoumání rozhodnutí ministra obrany ze dne 14. 7. 2011 č.j. 420046/2011- R-1027, kterým byl zamítnut rozklad žalobce proti rozhodnutí Ministerstva obrany (dále též jen ministerstvo) ze dne 30. 5. 2011 č.j. 420046/2011-7542. Citovaným usnesením ministerstvo zastavilo řízení o žádosti žalobce o vydání nového rozhodnutí ve věci potvrzení o jeho účasti v povstání v květnu 1945 podle ust. § 7 zákona č. 357/2005 Sb., o ocenění účastníků národního boje za vznik a osvobození Československa a některých pozůstalých po nich, zvláštním příspěvku k důchodu některým osobám, jednorázové peněžní částce některým účastníkům národního boje za osvobození v letech 1939 až 1945 a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů.

Žalobce v žalobě uvádí, že nebylo vyhověno ani jeho opakované žádosti o vydání potvrzení vždy s poukazem na citované ust. § 5 odst. 1 písm. b) a § 23 zákona č. 357/2005 Sb. Žalobce zastává názor, že zánik nároku na vydání potvrzení nelze z citovaných ustanovení jednoznačně vyvodit, když zákon výslovně nestanoví, že by v případě, kdy nebude žádost

podána do 19. 9. 2006, došlo k zániku nároku na jeho vydání či obecně k zániku možnosti uplatnění návrhu na jeho vydání. To dovozuje zejména z toho, že v zákoně není nikde uvedeno, že datem 19. 9. 2006 tento zákon zaniká.

Žalobce se cítí být nelogickým výkladem žalovaného značně diskriminována na úkor účastníků národního boje za osvobození, kteří o vydání osvědčení dle zákona č. 255/1946 Sb. o jejich účasti v národním boji za osvobození v letech 1939 až 1945 mohou žádat i více jak 66 let od skončení 2. světové války.

Žalovaný přitom postupuje zcela v rozporu s veřejným zájmem a smyslem předmětného zákona, jehož účelem bylo alespoň minimální odškodnění osob, které se za určitých okolností účastnily květnového povstání v posledních dnech války. Žalobce trval na tom, že jeho činnost byla jednoznačně prokázána a výklad žalovaného odporuje úmyslu zákonodárce, jakož i samotnému smyslu a účelu citovaného zákona.

Žalovaný ve vyjádření k podané žalobě uvedl, že podle jeho názoru má být ve smyslu ust. § 69 s.ř.s. žalovaným ministr obrany, nikoliv Ministerstvo obrany. S ohledem na to žalovaný navrhl, aby soud žalobu odmítl.

K věci samé žalovaný uvedl, že správní orgány prvního i druhého stupně postupovaly v souladu se zákonem. Vzhledem k tomu, že žádost byla podána po lhůtě, která je uvedena v ust. § 5 odst. 1 písm. b) zákona č. 357/2005 Sb., správní orgán žádost o vydání potvrzení zamítl a řízení o žádosti o zahájení nového řízení o vydání potvrzení zastavil, protože neobsahovala žádné skutečnosti, které by nebyly při rozhodování o původní žádosti známy a které by odůvodňovaly zahájení nového řízení a vydání nového rozhodnutí, kterým by bylo žádosti vyhověno.

Ze správního spisu byly zjištěny následující pro rozhodnutí soudu podstatné skutečnosti:

Dne 8. 4. 2010 byla Vojenskému ústřednímu archivu doručena žádost žalobce o vydání dokladu o jeho účasti v Pražském povstání 1945. Vojenský ústřední archiv tuto žádost postoupil Ministerstvu obrany, které ji obdrželo dne 27. 4. 2010. O této žádosti bylo rozhodnuto rozhodnutím Ministerstva obrany ze dne 16. 6. 2010 č.j. 410063/2010-7542 tak, že žádost byla pro opožděné podání zamítnuta. V odůvodnění tohoto rozhodnutí Ministerstvo obrany uvedlo, že z ust. § 5 odst. 1 písm. b) zákona č. 357/2005 Sb. vyplývá, že žádost o vydání potvrzení o účasti na povstání v květnu 1945 musí být podána ministerstvu do jednoho roku po nabytí účinnosti tohoto zákona. Podle § 23 tohoto zákona nabývá zákon účinnosti dnem jeho vyhlášení. Zákon č. 357/2005 Sb. byl vyhlášen dne 19. září 2005, žádost o vydání potvrzení tedy měla být podána nejpozději dne 19. září 2006. Žalobce však podal žádost až dne 27. 4. 2010. Zákon přitom neobsahuje ustanovení, které by ministerstvu umožnilo vydat potvrzení po lhůtě jednoho roku od účinnosti zákona. Proto musela být žádost žalobce zamítnuta.

Žalobce podal proti tomuto rozhodnutí rozklad, ve kterém uvedl, že má trvalý pobyt na Slovensku a nemá možnost sledovat české zákony. Ustanovením § 7 odst. 1 zákona č. 357/2005 Sb. se žalobce cítí být diskriminován, protože je tím jeho účast v Pražském povstání bagatelizována.

Rozhodnutím ministra obrany ze dne 8. 9. 2010 č.j. 410063/2010- R-7542 byl rozklad žalobce zamítnut a rozhodnutí Ministerstva obrany potvrzeno. V odůvodnění tohoto rozhodnutí ministr uvedl, že z dikce zákona jednoznačně vyplývá, že žádost lze podat jen do

jednoho roku po nabytí účinnosti zákona č. 357/2005 Sb. Žádosti podané po 19. září 2006 se proto považují za žádosti podané v zákonné lhůtě, kterým nelze vyhovět. Proto ministr obrany podaný rozklad zamítl.

Dne 23. 5. 2011 byla Ministerstvu obrany doručena žádost žalobce o zahájení nového řízení o vydání potvrzení dle zákona č. 357/2005 Sb. V této žádosti žalobce uvedl, že jeho odbojová činnost byla jasně prokázána, avšak jeho žádost byla dne 16. 6. 2010 zamítnuta s odůvodněním, že byla podána opožděně. Podle názoru žalobce však z ust. § 5 odst. 1 písm. b) zákona č. 357/2005 Sb. nelze zánik nároku na vydání osvědčení tak jednoznačně vyvodit. Není dostupná ani důvodová zpráva k zákonu a není znám důvod, podle kterého by bylo možné žádat vydání potvrzení pouze do 19. září 2006 a následně by došlo k zániku možnosti návrh uplatnit, když například účastníci národního boje za osvobození podle zákona č. 255/1946 Sb. mohou žádat o vydání osvědčení i 66 let od konce války, přičemž se jedná o identickou aktivní odbojovou činnost. Proto žalobce žádá, aby podle ust. § 101 písm. b) správního řádu bylo zahájeno nové řízení a žalobci bylo vydáno potvrzení o jeho účasti na květnovém povstání v roce 1945.

Usnesením Ministerstva obrany ze dne 30. 5. 2011 č.j. 420046/2011-7542 bylo podle ust. § 102 odst. 4 správního řádu řízení o žádosti žalobce o vydání nového rozhodnutí zastaveno. V odůvodnění tohoto rozhodnutí ministerstvo zopakovalo, že je vázáno dikcí zákonného ustanovení a nezbyvá než konstatovat, že žádost bylo nutno podat nejpozději 19. 9. 2006.

Žalobce podal proti tomuto usnesení rozklad, ve kterém uvedl, že stále zastává názor, že z ust. § 5 odst. 1 písm. b) zákona č. 357/2005 Sb. nelze jednoznačně dovodit ministerstvem zastávaný výklad. Uvedl, že výklad je pro občany, kteří o platnosti zákona z jakéhokoli důvodu nevěděli, i když jeho podmínky splňují, diskriminující a poškozující. Zvláště občané žijící trvale v zahraničí, jako je například žalobce, nejsou informováni vůbec.

O tomto rozkladu bylo rozhodnuto žalobou napadeným rozhodnutím ministra obrany ze dne 19. 7. 2011 č.j. 420046/2011- R-1027 tak, že rozklad žalobce byla zamítnut a usnesení Ministerstva obrany ze dne 30. 5. 2011 potvrzeno. V odůvodnění tohoto rozhodnutí ministr uvedl, že se ztotožňuje s výkladem, že žádosti o vydání potvrzení o účasti v povstání v květnu 1945 podané po 19. září 2006 se považují za žádosti podané po zákonné lhůtě, kterým nelze vyhovět. Zákon č. 357/2005 Sb. ani jiný právní předpis neobsahuje žádné ustanovení, které by umožňovalo v případě opožděného podání žádosti o vydání potvrzení o účasti v povstání v květnu 1945 ve smyslu ust. § 7 zákona č. 357/2005 Sb. zákonnou lhůtu uvedenou v ust. § 5 odst. 1 písm. b) tohoto zákona navrátit.

Městský soud v Praze žalobou napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, přezkoumal v rozsahu uplatněných žalobních bodů, kterými je vázán, a vycházel přitom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu. O věci přitom rozhodl bez jednání, neboť s tím oba účastníci řízení souhlasili, resp. nevyslovili ve stanovené lhůtě nesouhlas.

Městský soud v Praze věc posoudil takto:

Městský soud v Praze se v první řadě musel zabývat tím, zda není na místě žalobu odmítnout, jak navrhoval žalovaný. Dospěl přitom k závěru, že pro odmítnutí žaloby není žádného důvodu.

V řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu podle § 65 a násl. s. ř. s. není osoba žalovaného určena tvrzením žalobce, ale kogentně ji určuje zákon. Je tedy věcí soudu, aby v řízení jako s žalovaným jednal s tím, kdo skutečně žalovaným má být, a ne s tím, koho chybně označil v žalobě žalobce; zvláštní usnesení o tom soud nevydává (§ 53 odst. 2 s. ř. s. a contrario, viz usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 10. 2004, čj. 5 Afs 16/2003-56, publikováno pod č. 534/2005. Sb. NSS).

Kromě toho soud konstatuje, že žalobce v žalobě správně označil jako žalovaného Ministerstvo obrany. Žalovaným tedy není ministr obrany, jak se domnívá žalovaný. V řízení o žalobě proti rozhodnutí ministra o rozkladu se totiž ministr nestává žalovaným, neboť jeho pravomoc rozhodovat o rozkladu proti prvostupňovému rozhodnutí ministerstva vyjadřuje pouze funkční postavení v rámci vnitřní organizace ústředního orgánu státní správy, aniž by založilo jeho procesní subjektivitu ve smyslu soudního řádu správního (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 8. 2006, čj. 4 As 57/2005-64).

Soud proto přistoupil k meritornímu projednání žaloby a dospěl k závěru, že není důvodná.

Podle § 5 odst. 1 zákona č. 357/2005 Sb., *občan České republiky, který pobírá starobní důchod nebo invalidní důchod z českého důchodového pojištění a*

a) kterému byla výše důchodu upravena jako účastníkovi odboje, nebo

b) kterému Ministerstvo obrany (dále jen "ministerstvo") na základě splnění podmínek stanovených v § 7 vydalo potvrzení o jeho účasti na povstání v květnu 1945 (dále jen "potvrzení") na žádost podanou ministerstvu do jednoho roku po nabytí účinnosti tohoto zákona, nebo

c) který

1. je účasten rehabilitace podle zákona č. 119/1990 Sb., o soudní rehabilitaci, ve znění zákona č. 47/1991 Sb., nebo u něhož bylo odsuzující soudní rozhodnutí pro trestné činy uvedené v § 2 zákona č. 119/1990 Sb., ve znění zákona č. 47/1991 Sb., zrušeno přede dnem jeho účinnosti, anebo byl účasten rehabilitace podle § 22 písm. c) zákona č. 82/1968 Sb., o soudní rehabilitaci, jestliže neoprávněný výkon vazby nebo trestu odnětí svobody činil celkem alespoň 12 měsíců, nebo

2. byl zařazen v táboře nucených prací nebo v pracovním útvaru, jestliže rozhodnutí o tomto zařazení bylo zrušeno podle § 17 odst. 1 zákona č. 87/1991 Sb., o mimosoudních rehabilitacích, anebo ve vojenském táboře nucených prací, jestliže rozkaz o jeho zařazení do tohoto tábora byl zrušen podle § 18 odst. 1 zákona č. 87/1991 Sb., ve znění zákona č. 267/1992 Sb. a zákona č. 78/1998 Sb., anebo v centralizačním klášteře s režimem obdobným táborům nucených prací, pokud celková doba pobytu v těchto zařízeních činila alespoň 12 měsíců,

(dále jen "oprávněný"), má nárok na zvláštní příspěvek k důchodu (dále jen "zvláštní příspěvek").

Z obsahu spisu jednoznačně vyplývá, že žalobcovým úmyslem od počátku bylo dosáhnout toho, aby mu byl přiznán zvláštní příspěvek. Žalovaný nikterak nespornuje to, že žalobce splňuje podmínku účasti na povstání v květnu 1945, důvodem nevydání požadovaného potvrzení bylo toliko opožděné podání žádosti. Mezi žalobcem a žalovaným

není spor ani v tom, že jeho žádost měla být posuzována podle § 5 odst. 1 písm. b) zákona č. 357/2005 Sb.

Soud narozdíl od žalobce a ve shodě s žalovaným považuje ust. § 5 odst. 1 písm. b) zákona č. 357/2005 Sb. za dostatečně jasné a určité. Ze zákona totiž jednoznačně vyplývá, že ministerstvo může vydat potvrzení výhradně na základě žádosti podané „do jednoho roku po nabytí účinnosti tohoto zákona“. Tím je a contrario vyloučeno, aby bylo potvrzení vydáno na základě žádosti podané později. Žalobce sice tento výklad odmítá, neuvádí však, jak jinak by mělo být vyloženo spojení „na žádost podanou do jednoho roku po nabytí účinnosti tohoto zákona“. Uvedený výraz by se - při akceptování žalobcova výkladu - stal v textu zákona zcela nadbytečným. Úmysl zákonodárce, že lhůta pro podání žádosti bude omezena, je přitom jednoznačně z textu předmětného ustanovení dovoditelný.

V zákoně pochopitelně nemůže být uvedeno, že dnem 19. 9. 2006 tento zákon zaniká. Je tomu tak proto, že zvláštní příspěvky přiznané podle tohoto zákona na základě včas podaných žádostí jsou vypláceny po jejich přiznání bez časového omezení. Byla-li by platnost (účinnost) zákona omezena uvedeným datem, mohly by být příspěvky vypláceny jen do uvedeného data. Ani tento argument žalobce tedy nelze přijmout.

Nelze bohužel přijmout ani žalobcův argument, že se o textu zákonného ustanovení nedozvěděl. V tomto ohledu nelze než připomenout starou římskou zásadu, že „neznalost zákona neomlouvá“ a žalobci nelze jen pro jeho neznalost zákona lhůtu k podání žádosti prominout. Ponechal-li si žalobce české státní občanství i při svém trvalém pobytu v zahraničí, musí i nadále respektovat český právní řád a řídit se jím. Jeho neznalost zákona proto musí jít výhradně k jeho tíži.

Okruh osob, které podle § 5 odst. 1 zákona č. 357/2005 Sb. mají nárok na zvláštní příspěvek k důchodu, je možno rozdělit do dvou skupin. Osoby uvedené v písm. a) a písm. c) tohoto ustanovení jsou totiž osobami, na které již dopadají dříve přijaté právní předpisy o ocenění či odškodnění určitých osob. Zákon č. 357/2005 Sb. tedy nemusel sám přesně vymezovat hmotněprávní podmínky vzniku nároku na zvláštní příspěvek a mohl tak učinit odkazem na jiné právní předpisy. Z téhož důvodu mohly tyto osoby bez dalšího rovnou žádat o přiznání zvláštního příspěvku, neboť o tom, že spadají do těchto zákonem vymezených kategorií již bylo rozhodnuto (nebylo alespoň mohlo být rozhodnuto) dříve a mohly splnění těchto skutečností osvědčit potvrzením či rozhodnutím získaným již dříve (tj. před vydáním zákona č. 357/2005 Sb.).

Pouze osoby uvedené pod písm. b) jsou osobami, které se zákonodárce rozhodl nově ocenit a částečně odškodnit zákonem č. 357/2005 Sb. a předchozí předpisy na ně dosud nedopadaly. To je i případ žalobce, na kterého jako účastníka Pražského povstání nedopadá ust. § 1 odst. 1 bod 1 písm. f) zákona č. 255/1946 Sb., o příslušnících československé armády v zahraničí a o některých jiných účastnících národního boje za osvobození, ve znění pozdějších předpisů, neboť nebyl za bojů raněn ani neutrpěl těžkou poruchu zdraví. Zákon č. 357/2005 Sb. tak musel podrobně vymezit podmínky pro zařazení do okruhu osob, které budou mít na tento nově konstruovaný způsob odškodnění nárok. Zákonodárce tak učinil v ust. § 7. Kromě hmotněprávních podmínek pak musel zákonodárce také upravit procesní postup k prokazování splnění stanovených podmínek, a to mj. právě i stanovením lhůty pro podání žádost o vydání takového potvrzení.

Pravidlo, podle něhož je zapotřebí o určité odškodnění nutno požádat v určité stanovené lhůtě, není specifikem zákona č. 357/2005 Sb. a je uplatněno v mnoha dalších právních předpisech tohoto charakteru, namátkou lze uvést následující:

Podle § 3 odst. 2 zákona č. 172/2002 Sb., o odškodnění osob odvečených do SSSR nebo do táborů, které SSSR zřídil v jiných státech, je nárok *nutné uplatnit ve formě písemné žádosti u orgánu příslušného k rozhodnutí nejpozději do 31. prosince 2002, jinak nárok zaniká*. Podle § 3 odst. 2 zákona č. 261/2001 Sb., o poskytnutí jednorázové peněžní částky účastníkům národního boje za osvobození, politickým vězňům a osobám z rasových nebo náboženských důvodů soustředěných do vojenských pracovních táborů a o změně zákona č. 39/2000 Sb., o poskytnutí jednorázové peněžní částky příslušníkům československých zahraničních armád a spojeneckých armád v letech 1939 až 1945, je nárok *nutné uplatnit písemnou žádostí u orgánu příslušného k vydání rozhodnutí nejpozději do 31. prosince 2002, jinak nárok zaniká*. Podle § 3 odst. 2 zákona č. 203/2005 Sb., o odškodnění některých obětí okupace Československa vojsky Svazu sovětských socialistických republik, Německé demokratické republiky, Polské lidové republiky, Maďarské lidové republiky a Bulharské lidové republiky, *nárok je nutné uplatnit ve formě písemné žádosti u orgánu příslušného k rozhodnutí nejpozději do 31. prosince 2006, jinak nárok zaniká*.

Zákon č. 357/2005 Sb. sice neobsahuje ustanovení, že neuplatněním nároku v určité lhůtě tento nárok zaniká jako u výše citovaných právních předpisů, zakotvuje nicméně konstrukci opačnou, totiž že nárok vznikne jedině tehdy, pokud osoba splňující podmínky v § 7 tohoto zákona podá žádost o vydání potvrzení o splnění těchto podmínek ve stanovené lhůtě. Z hlediska dopadu do práv žalobce je tento rozdíl ve formulaci nerozhodný, neboť podstatná je stále ta skutečnost, že stát podmínil přiznání nároku tím, že se osoba splňující podmínky pro odškodnění o toto odškodnění v určité lhůtě přihlásí.

Zakotvením lhůty v zákoně č. 357/2005 Sb. tedy není založena nerovnost žalobce (a dalších osob splňujících podmínky § 7 tohoto zákona) vůči jiným skupinám odškodňovaných osob, neboť se jedná o institut zakotvený v mnoha dalších právních předpisech podobného charakteru. Ze samotného faktu, že jeden konkrétní právní předpis (zákon č. 255/1946 Sb.) takovou lhůtu neobsahuje, není možno nerovnost dovozovat, když se jedná toliko o jeden z mnoha právních předpisů relevantních pro porovnání.

Dle právního názoru Ústavního soudu lhůta prima facie bez dalšího nevykazuje a ani nemůže vykazovat znaky protiústavnosti, tyto pak mohou být dány teprve „konkrétními okolnostmi“ posuzované věci, jinými slovy, posouzení ústavnosti lhůty je posouzením kontextuálním (nález Ústavního soudu sp. zn. Pl. ÚS 6/05 ze dne 13. 12. 2005, publikován jako č. 531/2005 Sb.). V daném případě ovšem žalobce uvádí jako důvod nedodržení lhůty toliko fakt, že se o zákoně č. 357/2005 Sb. nedozvěděl. To však nelze jako okolnost, která by mohla v tomto případě zakládat protiústavnost zákonem stanovené lhůty, přijmout z důvodů, které byly již uvedeny shora.

Soud tak nedospěl k závěru, že by příslušné zákonné ustanovení bylo nejednoznačné a že by je bylo možno vyložit dvěma různými způsoby a neshledal ani důvody pro předložení věci Ústavnímu soudu, když ze shora vyložených důvodů neshledal ani protiústavnost tohoto ustanovení.

Soud se proto ztotožnil s právním názorem žalovaného, že původní žádosti žalobce nebylo možno vyhovět, neboť byla podána po lhůtě stanovené zákonem a žalovanému nezbylo než ji zamítnout, aniž by se mohl zabývat dalšími podmínkami, které zákon stanoví pro výplatu zvláštního příspěvku. Soud považuje za potřebné zdůraznit, že žalobcova účast v Pražském povstání není tímto posouzením věci nijak bagatelizována, znamená pouze tolik, že žalobci nemůže být z tohoto titulu přiznán nárok na zvláštní příspěvek pro opožděné podání jeho žádosti, tedy z důvodů procesních a beze zkoumání toho, zda se žalobce Pražského povstání skutečně účastnil v rozsahu předpokládaném zákonem č. 357/2005 Sb.

Vzhledem ke shora uvedenému soud žalobu jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

O nákladech řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s., neboť neúspěšnému žalobci náhrada nákladů řízení nepřísluší a žalovanému žádné náklady řízení nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 30. srpna 2012

Mgr. Jana Brothánková, v.r.
předsedkyně senátu